A ŞAPTEA KAFANA

de Dumitru Crudu, Mihai Fusu şi Nicoleta Esinencu

Scena 1 (proiecţie)

Prima: Eu nu le cred. Ele nu sunt sincere. Chiar atunci când le-am ascultat prima oară, mi-am zis asta. Se vedea după ochii lor. Ele ascund ceva. Toate vor să se întoarcă. Degeaba zic asta. Nu le credeţi.

A doua: Dacă aş fi eu în situaţia lor? Nu ştiu dacă aş fi sinceră. Şi nu ştiu ce aş face. Poate aş face la fel.

A treia: Nu, niciodată în viaţă nu aş face lucrul ăsta.

A patra: Doar dacă mi-ar da cinci mii de dolari.

A cincea: Dar şi lor li s-au promis bani mulţi, şi nu li s-a dat nimic.

A şasea: Şi totuşi, toţi cred că ele asta vor şi asta fac. Mă gândesc că nu e chiar aşa. Lor li se zice că vor ajunge să îngrijească bătrâni, că vor lucra în barurile din Italia, dar unde ajung nu văd nici un ban.

Prima: Cosovo e un fel de capcană.

A treia: Era o mamă care şi-a adus fiica la o firmă din asta. Voia s-o trimită pe fiică-sa la lucru peste hotare. Fiică-sa însă era urâtă şi ăia nu voiau s-o ia. Maică-sa plângea şi îi ruga s-o ia.

Scena 2

Ziarista: Sunt jurnalistă. De câtva timp, am început să studiez fenomenul traficului cu fiinţe umane. Înainte, eram indiferentă faţă de aceste lucruri. Informaţia pe care am descoperit-o în sondajele şi studiile de specialitate ale organizaţiilor care se ocupă de problema traficului cu carne vie m-a şocat. Am vrut să văd ce se întâmplă în spatele cifrelor. Destăinuirile victimelor mi-au schimbat viaţa. Din clipa aceea am început să privesc lumea cu alţi ochi. Suferinţa lor este de nedescris, şi cu toate acestea, multe dintre ele vor să plece înapoi. De ce?

Scena 3 (cu proiecţie)

A cincea: Dacă se purtau puţin mai omeneşte, rămâneam.

A doua: În Cosovo am stat opt luni de zile. Era război. Se auzeau împuşcături. Mă temeam să nu vină cineva şi să mă împuşte.

A şasea: Patronul mă punea să fac consumaţie. Beam până mi se întorcea şi pe urmă iar beam.

A doua: Mă ţineau într-un beci. Îmi dădeau dimineaţa un buterbrod. Pe zi îmi aduceau 18 bărbaţi şi seara alt buterbrod.

A patra: Eu vreau să mă ucid. Eu sincer spun. Eu chiar vreau să mă ucid.

A treia: Prin câte am trecut eu. De 18 ori am fost vândută.

Prima: Când vedeam bărbaţi, aveam şoc. Tremuram. Strigam şi nu-mi puteam veni în fire.

A şasea: Strigam. Făceam nebunii. Am ucis mâţa pe care o iubea stăpâna.

A treia: Ziua mâncam cârnat vrei nu vrei. Iar seara mă culcam cu ei. Şi am rămas însărcinată.

Prima: Mi-era atât de frică. Ei parcă ţi-ar hotărâ viaţa.

A patra: Eu nu mai pot. Am obosit. Vreau să dorm.

A cincea: Dacă se purtau puţin mai omeneşte, rămâneam.

Scena 4 (proiecţie)

Primarul: Eu sunt Ion Ciobanu. Primarul din Coveştii de Jos. Lucrez de 20 de ani în Primărie. Mă cunoaşte toată lumea. Sunt cinstit. Cred că nu există om căruia să nu-i fi făcut vreun bine. Ştiţi cum e astăzi, nimeni nu-ţi aduce un pahar cu apă. Am o fată care învaţă peste hotare şi avea nevoie de bani. Care dintre noi nu vrea să-şi ajute copilul. Eu pentru copilul meu fac orice. Am fost nevoit să vând tot. Am vândut ferma, cărămizile, tractoarele. Dar banii cum vin aşa se şi duc.

Ziarista: Şaisprezece fete din satul Coveştii de Jos au fost traficate în zona de conflict armat din Cosovo, contra sumei de 50 de dolari fiecare. 50 de dolari la cursul zilei înseamnă aproximativ 135 RON. Cam atâta face noul meu DVD Writer. Dvs. doamnă cât aţi dat pe (*bijuterie*)? Dar pantofii dvs., domnule, cât au costat?

Scena 5 (cu proiecţie)

Medicul: Următoarea. De unde vii?

A patra: Din Bosnia.

Medicul: Cât timp ai stat acolo?

A patra: Opt luni.

Medicul: Ai nevoie de medic?

A patra: Nu.

Medicul: Asistenţa e gratuită.

A patra: Da, am nevoie.

Medicul: Ai nevoie de psihiatru?

A patra: Da.

Medicul: Vrei să înveţi o meserie?

A patra: Da.

Medicul: Ce ai de gând să faci mai departe? Rămâi sau pleci înapoi?
Următoarea! De unde vii?

A cincea: Din Macedonia.

Medicul: Cât timp ai stat acolo?

A cincea: Patru ani.

Medicul: Ai nevoie de medic?

A cincea: Nu.

Medicul: Asistenţa e gratuită.

A cincea: Da, am nevoie.

Medicul: Ai nevoie de psihiatru?

A cincea: Da.

Medicul: Vrei să înveţi o meserie?

A cincea: Da.

Medicul: Ce ai de gând să faci mai departe? Rămâi sau pleci înapoi?
Următoarea! De unde vii?

Prima: Din Cosovo.

Medicul: Cât timp ai stat acolo?

Prima: Doi ani.

Medicul: Ai nevoie de medic?

Prima: Sunt însărcinată.

Medicul: Ce-ai de gând?

Prima: Nu vreau să-l păstrez.

Medicul: Ai nevoie de psihiatru?

Prima: Da.

Medicul: Vrei să înveţi o meserie?

Prima: Da.

Medicul: Ce ai de gând să faci mai departe? Rămâi sau pleci înapoi?
Următoarea! De unde vii?

A doua: Din Italia.

Medicul: Cât timp ai stat acolo?

A doua: Doi ani.

Medicul: Ai nevoie de medic?

A doua: Nu.

Medicul: Asistenţa e gratuită.

A doua: Nu.

Medicul: Ai nevoie de psihiatru?

A doua: Da.

Medicul: Vrei să înveţi o meserie?

A doua: Nu vreau să învăţ nimic.

Medicul: Ce ai de gând să faci mai departe? Rămâi sau pleci înapoi?
Următoarea! De unde vii?

A treia: Din Iugoslavia.

Medicul: Cât timp ai stat acolo?

A treia: Nu am stat deloc. Am reuşit să fug.

Medicul: Ai nevoie de medic?

A treia: Nu am nevoie.

Medicul: Asistenţa e gratuită.

A treia: Nu am nevoie.

Medicul: Ai nevoie de psihiatru?

A treia: Da.

Medicul: Vrei să înveţi o meserie?

A treia: Nu ştiu.

Medicul: Ce ai de gând să faci mai departe? Rămâi sau pleci înapoi?
Următoarea! De unde vii?

A şasea: Din Serbia.

Medicul: Cât timp ai stat acolo?

A şasea: Un an şi cinci luni.

Medicul: Ai nevoie de medic?

A şasea: Nu.

Medicul: Asistenţa e gratuită.

A şasea: Nu.

Medicul: Ai nevoie de psihiatru?

A şasea: Nu.

Medicul: Vrei să înveţi o meserie?

A şasea: Nu vreau să învăţ nimic.

Medicul: Ce ai de gând să faci mai departe? Rămâi sau pleci înapoi?

Scena 6

A treia: La mine venea un soldat albanez, înţelegea puţin rusa, l-am povestit câte ceva din viaţa mea, cum am ajuns aici. Lui îi era milă. El venea, îi plătea stăpânului cât trebuia şi mă lua pur şi simplu sus să mă odihnesc. Îmi arăta patul şi-mi spunea să mă culc, să dorm.

(proiecţie)

Părinţii mei credeau că-s moartă. Prima dată am sunat acasă după patru luni de zile, atunci când am sunat prima dată acasă. Am sunat acasă şi am vorbit cu mămica. Sora mi-a spus că după asta mămica a stat în spital. Am vorbit cu băieţelul. Băieţelul mi-a spus "Mămico, vino, te rog frumos, mâine acasă". Mi-au dat lacrimile şi-am zis "Dă-i mamei, te rog, receptorul surorii". Ea înţelegea. Ea a înţeles în ce sens sunt plecată. Eu îi spuneam că totul e bine. Îi linişteam. Să nu-şi facă griji. Ea a înţeles şi m-a întrebat "Tu aşa lucrezi?" Am zis "Da". Şi mai mult nu a spus nimic absolut. M-a întrebat doar "Cine te-a trimis?" Şi eu i-am spus.

(proiecţie)

Atunci prima dată am sunat acasă. Am început să plâng şi el m-a luat aşa. M-a cuprins ca pe un copil. Când îl iei în braţe. Şi-l linişteşti. Aşa m-a luat alături de el. M-a cuprins şi-mi spunea că totul va fi bine. El a fost cel care mi-a dat multă încredere. Altfel nu mai aveam nici o speranţă.

Scena 7

Ziarista: M-am întâlnit cu câteva dintre ele. Nu mă interesau nume de persoane şi locuri, voiam doar să aflu adevărul despre viaţa lor trăită acolo. Mă interesa în mod special lumea lor interioară. Pe fiecare dintre ele am rugat-o să-mi povestească două întâmplări: una tragică şi alta comică. De cele mai multe ori întâmplările considerate de ele comice erau în realitate foarte triste.

Scena 8

A cincea: Ceea ce mă scotea din fire cel mai mult era când îi auzeam "vreau să fut ceva". Nu pe cineva sau cu cineva, dar ceva. Ca un obiect, ca o păpuşă gonflabilă sau ca… un animal. Care sentimente? Sunt un om singuratic. Chiar dacă am 29 de ani, în tot acest timp am iubit doar o singură dată. Ei acolo se fut ca iepurii. Atunci am înţeles cât de diferite pot fi relaţiile dintre un bărbat şi o femeie. Doar trebuie să rămână în fiecare om ceva sfânt. Dar… cu timpul apare un fel de… n-aş putea spune smerire. Parcă aş fi intrat într-un rol. Mă culcam şi stăteam ca o vacă. Nici nu mă mişcam. Îl lăsam să se foiască. Poate că cel mai mult m-a ajutat umorul. Altfel aş fi înnebunit.

Într-o zi în cafana intră nişte copii de 10 ani. Ce caută ei aici? Chelneriţa îmi spune "Ei te cheamă la masa lor." Mă duc. "Zdravu". "Zdravu". "Dobre?". "Dobre". Mă întreabă ce am să beau. "Vodcă. Dacă te ţin buzunarele". El scoate pe masă un teanc de dolari. Părinţii lor lucrează peste hotare şi le trimit bani acasă şi copiii se distrează.

Unul dintre copiii ăştia se apropie de şef şi-i spune ceva. Şeful îmi face semn să mă apropii. Era boxer profesionist. Mă bătea în fiecare zi pentru profilaxie. Îmi dau seama că îmi va cere să mă culc cu copilul ăsta de 10 ani. Încep să tremur: "Cum poţi să mă trimiţi cu un copil de 10 ani? Eu am 29 de ani. Te-ai gândit la asta? Ce să fac eu cu el? Eu i-aş putea fi mamă iar tu mă impui să mă culc cu el!". Şeful a început să urle "Ce contează câţi ani are odată ce mi-a plătit bani pentru asta?".

Lasă că ţi-o fac eu. Tocmai în ziua aceea el cumpărase prezervative. Am înşfăcat un pumn de prezervative şi-i spun "Să mergem sus, masculule". Îi dau prezervativele. "Ce-s astea?" "Prezervative" "Ce să fac cu ele?" "Umflă-le. Cu cât

mai mult vei umfla, cu atât îţi vei arăta forţa ta bărbătească. Dă-i bătaie, ce stai? Hai, începe!”. Şi în timpul ăsta, el umfla prezervative, iar eu le legam cu o aţă de lustră. Mă uitam la ceas. Când a trecut o oră, îi spun “Gata, baby, şterge-o, mai mult să nu te mai prind pe-aici”. Cobor şi-l chem pe patron. Când a văzut tavanul acoperit de prezervative, a înlemnit. “Ce-ai făcut cu el?” “A umflat prezervative” “O oră întreagă a umflat prezervative?” “Aşa sunteţi voi. Asta-i situaţia voastră. Toată materia voastră cenuşie încape într-un prezervativ.”

Scena 9

Prezentatorul CNN: “Live meat traffick” – prostitution – has become for the last years an extended and profitable industry. “The goods”, as the traffickers name the unhappy victims, can give colossal proffits. These women cost between 500 and 2000 USD. Together with other “amicable” services, such as guarantee of the job place or obtaining the permission for working, leaving abroad for one woman costs between 1500 and 3000 USD. And who pays? Barbara?

“Traficul de carne vie”. Prostituţia a devenit în ultimii ani o industrie extinsă şi profitabilă. “Marfa”, cum denumesc traficanţii nefericitele victime, poate aduce profituri uriaşe. Aceste femei costă între 500 şi 2000 de dolari. Alături de alte servicii “amicale”, cum ar fi garantarea locului de muncă sau obţinerea permisiunii de a lucra, plecarea unei femei peste hotare costă între 1500 şi 3000 de dolari. Şi cine plăteşte? Tom?

(proiecţie:)

Reporter CNN: One American officer was fired in December after the United Nations learned that he had paid 2900 USD to aquire ownership of a prostitute he met at a brothel in Sarajevo. She lived with the officer for several months before leaving him in a quarrel and returning to the brothel, according to senior U.S and U.N officials. Biller, the ambasador, said he had little sympathy for the officer.

Ambasadorul Biller: Maybe I’m just simplistic, but money was paid for a human being. That’s wrong. That’s just plain and simply wrong.

Reporter CNN: Biller said.

Scena 10

A patra: Şi el spunea "Dă, Doamne, să vă duceţi în seara asta peste Dunăre. Să plecaţi cu barca. Dacă nu, o să rămâneţi noaptea aici, în pădurice. Şi a zis că sunt şi lupi, şi una, şi alta. Prin pădurice vedeam haine azvârlite. Mai pe scurt, aşa m-a prins o frică. Peste o oră oarecare ne-o spus "fuga, haideţi la barcă". Doi fugeau dinainte şi doi fugeau din urmă. Noi fugeam între ei. Şi ne mânau ca pe oi "mai repede, mai repede, mai repede". Eu nu reuşeam că eram cu tocuri. Nu puteam pur şi simplu să mă ţin de ei. Foarte repede ne-a urcat în barcă. Barca era spartă. Unul vâslea, dar unul scotea apa din barcă. Da în timpul ăsta noi toate ne întrebam încet "Tu poţi înota?" Unele spuneau "Da". Altele spuneau "Nu". Unele spuneau "Mi-e frică."

A treia: Ne-au dus într-o pădurice. Drept deodată, cum am coborât din maşină şi-am trecut un râuleţ aşa mic. Au venit deja alte două maşini şi ne-au urcat în ele. Bancheta din spate era scoasă. Patru fete am fost băgate acolo. Ne-au spus să tăcem mâlc absolut. Dar erau iugoslavi. Se vedea după vorbă. Cu fesuri până aici, că numai ochii li se vedeau. Cu barbă toţi. Şi îmbrăcaţi, mă scuzaţi, ca nişte bomji. Ne-a învelit pe deasupra cu o plapumă ca să nu ne vedem. Una a început a plânge. I-a tras un pumn în cap şi fetişcana din oraş s-o liniştit. Prima dată am văzut cum a lovit-o pe cineva.

Am ajuns la o, cum să vă spun, la o… gunoişte. Unde se duce gunoiul. Acolo ne-au spus: fuga, fugiţi în pădurice şi acolo era un fel de prăpastie şi trebuia să fugim pe-acolo şi să ne ascundem din nou în pădurice. N-aveam ţigări şi n-aveam nimic. Eu nu fumam şi acolo am început să fumez.

A doua: Din Iugoslavia în Cosovo am trecut prin munţi. Am mers vreo nouă ore pe jos. Încălţămintea mi s-a rupt. Poliţia din urmă ne fugărea. Alergam desculţă. Da aştia care ne treceau, provodnicii, voiau să avem contact sexual cu ei că dacă nu aveai… Eu ce-am păţit? Aveam ciclu şi nu puteam. Şi îi explicam – am ciclu şi nu pot. "Nu are importanţă, aşa o să ai". Şi eu zic că nu pot. Mi-a pus pistolul la cap şi m-a dus la o margine de prăpastie, cu capul în jos, şi-mi zice "Dacă nu vrei, te arunc în prăpastie. Îţi dau drumul". Când am ajuns în Cosovo, aşa cum eram, aşa m-au cumpărat.

Scena 11

Prima: Ea, Angela, prietena mea cea mai buna, m-a vândut. Ne ştim de zece ani de zile. Copilul ei l-am crescut eu. Ea, fără soţ, a născut copilul. Copilul ei l-am crescut eu, cu mâinile mele, de parcă tot al meu era. Am avut probleme acasă cu băiatul. Am doi copii. Am un băieţel şi o fetiţă. Băieţelul trebuia operat la stomac. Îmi trebuiau urgent bani. Soţul meu era la Moscova. Am plecat la ea şi i-am lămurit ce aveam. I-am povestit tot şi ea îmi spune "Las că te ajut eu ne ducem la nişte cunoscuţi de-ai mei şi ai să lucrezi în România, la un market. Ai să lucrezi cât ai să vrei – două, trei luni. Ai să faci bani şi pe urmă te întorci acasă şi ai să-i faci operaţie băiatului la stomac." "Angela, da bani de drum n-am" "Nu-i nimic. Ei îţi plătesc drumul, tot. Şi acolo pe loc, în câteva, două-trei săptămâni, îţi dai datoria" "Bine, aşa-s de acord." Eu am fost de acord. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Nici nu mă gândeam că aşa ceva poate să-mi facă ea. Şi am plecat şi eram chiar aşa de veselă. Glumeam, pe drum, râdeam.

Au venit doi bărbaţi şi două femei. M-au dus într-un apartament. Uşile le-au încuiat. "Tu de-aici n-ai să ieşi până nu-ţi vom spune noi". Atunci am înţeles că sunt vândută. Erau încă patru fete acolo. Una ştia deja unde pleacă, pe ce chestii. Ea ştia totul, absolut. N-aveam cum să fug. N-aveam posiblitatea. Ne-au spus să nu facem gălăgie. Nici la ferestre n-aveam voie să ieşim, nici la balcon. Nu ne dădeau voie. Trebuia să vorbim tot timpul în şoaptă. Să nu se audă nimeni. Nu puteam să... ne încuiau, că erau două uşi: una de fier şi cealaltă. Ne încuiau şi n-aveam cum... Şi era al treilea etaj şi nu puteam să sar. Sau să răcnesc. Nu aveai cui. Eram într-o fundătură. Ziua nu era absolut nimeni pe acolo. Eu le propuneam fetelor să fugim, dar fetele se temeau. Pur şi simplu se temeau.

Undeva pe 27 iulie m-au închis acolo şi pe 10 august era ziua băiatului. Şi el mă rugase "Când o să vină ziua mea, să-mi faci un tort mare, mare. Eu când îmi aduceam aminte de băiat şi cum spunea el "Să-mi faci un tort mare, mare" nu mă puteam linişti. Nu cred că aşa ceva poate să fie. Nu-mi vine să cred. Ăsta-i un coşmar. Nu. E un coşmar şi gata. Nu cred. Cineva din familia mea o să moară în timpul ăsta.

Şi am început să tremur. Eu când mă enervez, încep să tremur. Tot corpul îmi tremură. Cad fără conştiinţă. După asta nu-mi dau seama unde mă aflu. Nu-mi dădeam seama unde mă aflam. Unde sunt? Ce se întâmplă cu mine? Îmi vin în fire, dar nu-mi dau seama de nimic, vreo 10-15 minute nu-mi dau seama în general de

nimic. Poate să se vorbească cu mine, nu aud nimic, nu văd nimic. Eu nu mai aud. Eu nu mai văd nimic.

Scena 12

Ziarista: Celelalte care supravieţuiesc sunt degradate psihic, bolnave de SIDA, sifilis şi alte boli venerice. Din 6500 de fete deportate în fiecare an din Turcia 200 se întorc în sicrie. Despre cele care rămân acolo nu se ştie nimic. Uneori, timp de cinci ani nimeni nu are nici o ştire de la ele.

Scena 13

A patra: "Ce să fac ca să şezi cu mine?" m-a întrebat el. "Eu vreu să beu coctail" "Bine, ia un coctail" "Ba nu, eu vreu 20 de coctailuri" Şi clientul mi-o comandat 20 de coctailuri. Eu râz şi le beau pe toate.

Am stat trei zile acolo şi-au venit două maşini de Jipuri – un patron şi alt patron. Şi patronul cela spunea "Dă-mi-o pe fata asta" Şi celălalt spunea "Fata asta deja îi cumpărată. Trei mii şi jumate" Celălalt spune "Eu dau 4000" Celălalt – 4200. Primul – 4500. Da, aşa! Şi nu am înţeles de dolari sau euro, dar am înţeles că ceva valută. Şi atunci unul spune "Eu dau 5000". Iar celălalt "Eu mai mult nu pot să dau decât 5500". Mult a ţinut târguiala. Vreo jumătate de zi. Şi fumau aşa nişte ţigări. Nu am văzut aşa ţigări la noi. Aşa în cutie şi aşa groasă. Şi deschidea cutia şi avea o brichetă aşa, şi aprindea, se enerva şi fuma. Şi avea frigider în maşină. Se ducea, lua câte o sticlă de ce era aceea, şi tot bea, şi tot se contrazicea cu acela. Că-i a mea. Nu, că-i a mea. M-a luat cu 600. Doamne, chiar aşa de scump eu cost?

Şi când a venit poliţia odată, crede-mă, pe toate fetele le-a luat, pe toate, pe mine nu m-a luat. Eu eram cu bigudi în cap, ieşeam din baie, cu broboadă în cap, şi întreb în Macedoniană "Cine-i acolo", da ei "Cum cine-i acolo, poliţia, ce nu vezi?" Dar erau albanezi. Albanezii cu macedonenii nu se iubesc. Şi le-au luat pe dânsele, pe toate. Am rămas eu, singură, numai eu, cu bigudiurile în cap. Plângeam şi le spuneam "Luaţi-mă şi pe mine". Da ei îmi spuneau "Du-te de aici, albancă puturoasă ce eşti, n-am ochi să te văd". Le-am spus, cum le-am spus în macedoniană, "A, cto, tam?" Ca-n rusă. Şi s-au dus şi n-au vrut să mă ia, pidarajii.

Scena 14 (cu proiecţie)

Prima: Pe 16 septembrie a fost ziua mea de naştere. Eu plângeam de dimineaţă. Că iată de ziua mea sunt aici. Seara pe la vreo 5-6 vedeam că aranjează pe o masă bucate, băutură. Şi nu înţelegeam pentru cine. Şi pe urmă vine o fetişcană şi îmi spune “vino până sus”. Da eu îi spun “cu ce ocazie” “Ce-i neapărat să ştii cu ce ocazie. Vino şi-ai să vezi. E o surpriză”

A doua: Era acolo o fată, se ţinea foarte frumoasă şi unul îi spune, cică, “ai o faţă ca o pupcă” Şi ea vine aşa mulţumită “Ştii ce mi-a spus? Că am o faţă ca o pupcă”. Da ce înseamnă asta pupcă?

A patra: Dansezi, dansezi, şi-ţi cade fusta şi rămâi doar în chiloţei. Nu la mine, lu Zorica. Ea era foarte slabă, da fusta era foarte largă. Şi ea o strângea aşa, ea dansa foarte frumos, cel mai frumos ea dansa. Din şolduri. Erau oaspeţi plină cafanaua şi-n mijlocul lor îi cade fusta şi rămâne în chiloţi, dar dacă era fără ei. Asta comedie.

A treia: Eu aveam părul lung, da la celelalte fete patronul le-a cumpărat coadă. Şi una odată dansa şi i-a căzut coada. Ce-am mai râs atunci!

A patra: Mai era acolo o fată bulgarcă. Şi la ea veneau vreo douăzeci de bărbaţi şi ea, sărmana, nu ştia la care masă să şadă. Şi dacă ea nu reuşea, şedeam eu în locul ei cu unii bărbaţi. Da ea n-avea un dinte. Şi când venea clientul şi-i spunea “Eu te iubesc”, da ea deschidea gura şi-i spunea “Da aşa mă iubeşti?”. Veneau şi se băteau de la dânsa. Se ucideau. Eu nu am mai văzut aşa ceva. Mai ceva ca ţiganii. Toţi îi cumpărau aur.

A treia: Da lor le plăcea cu fantezii. Iată pe mine m-a pus odată să latru. Să stau în patru labe şi să latru.

A cincea: Ei voiau sex cu diferite combinaţii. Te loveau. Şi aveau plăcere de la asta că te lovesc.

Prima: Patronul avea un câine. Şi a pus-o să aibe ceva cu câinele. El stătea pe divan, picior peste picior, fuma şi se uita la televizor. Câinele a rupt-o.

A şasea: În cafana era o fată avea doar 13 ani. Când a fost adusă era virgină. Şi-a ieşit din minţi. Făcea scandal. Se dezbrăca. Dansa goală. Uneori şedea zile întregi nemişcată în pat şi se uita numai în tavan. Odată s-a dus la baie, şi-a aşternut plapuma, a dat drumul la apă şi s-a culcat.

Scena 15 (cu proiecţie)

A doua: Un om străin. Absolut străin. Ce puteam să am eu cu dânsul. Da… el nici n-a reuşti să se atingă bine de mine că… Nici nu ştiu… Fără prezervativ… N-a terminat în mine. El adormise. După asta m-am dus jos şi m-am spălat. Mă gândeam să mă duc în camera cealaltă, o auzi? Mă cobor jos pe scară. Mă uit că pe uşă nu-i nimic, numa un crucioc pus; nu-i lacăt, nu-i nimic, numa crucioc. Şi tot şedeam şi mă uitam afară. Să ies sau să nu ies. Am deschis uşa… Mi-ai julit un deget când am tras cruciocul cela încetişor să nu audă. Ies. Cum am ieşit în stradă deodată am făcut vreo doi paşi, aşa, încetişor. Şi apoi am luat-o la fugă. Şi fugeam, fugeam, fugeam… Am luat-o aşa într-o direcţie. Înainte. Să mă rătăcesc de dânşii. Dau de un pod, acolo un taxist. Îl întreb unde-i poliţia. Şi el mi-a lămurit că-i la vreo 50 de metri mai încolo. Da înainte de asta întreb pe nişte fete care se duceau la şcoală. Le întreb unde-i poliţia. Speriată, zburlită, nespălată, ştii cum, dimineaţa. Şi ele îmi lămuresc tot prin semne că-i mai înainte. Eu fug de-acuma aşa. Înainte, spre poliţie. Fug, fug, şi ajung. Eu de-aici am fugit. Eu aşa am mers. Am ajuns exact în faţa casei de unde fugisem. Mă gândeam să mă întorc sau să fug mai departe… Şi am luat-o iar la fugă. Nu ştiam încotro. Şi la colţ era postul de poliţie. Cu maşini multe. Gipuri d-astea d-ale lor. Era Interpol Internaţional. Erau mulţi poliţişti, dară erau luni dimineaţa, poliţiştii intrau, ieşeau. Şi plângeam. Şi era o fetiţă, micuţă, ca din ăştia care la noi stau cu mâna întinsă. Poate nici nu era sănătoasă la cap, şi ea mă vede cum plâng şi zice “De ce plângi?” Tot prin semne de-ale lor. Zice “Intră”. Şi cum mi-a spus Intră, am intrat. Am intrat acolo în hol. Din urma mea a intrat cel mai mare, după epoleţi l-am cunoscut. Se vede că era vreun american. El i-a întrebat pe ceilalţi “Cine-i fata asta?” M-a întrebat şi pe mine “Cine eşti tu?” Şi eu am scos paşaportul, zic… şi am început să plâng.

Scena 16

Ziarista: Ce se întâmplă cu noi, femeile? Cum poţi să-ţi părăseşti copiii? Soţul? Casa? Tot ce-ai obţinut de-a lungul vieţii? Şi de ce? Ce ne atrage şi ce ne ademeneşte? Şi la ce ne aşteptăm? Italia? Elveţia? Germania? Pământul făgăduinţei

care, de fapt, este pământul pierzaniei. Şi părăsim tot: soţ, părinţi, copii, casă. Ne distrugem pentru a salva ce? Care-i destinul nostru? Drumurile? Bordelurile? Şi toaletele Europei? Înseamnă că noi acasă nici măcar să murim nu vrem.

Scena 17 (cu proiecţie)

Prima: Când am ajuns, nu am recunoscut nimic.
A doua: Parcă mersesem bine. Parcă trebuia să ajung.
A treia: Dar nu mai recunoşteam gardul. Era altul. Nu mai recunoşteam casa.
A patra: Oare unde am nimerit? Unde? Asta nu-i casa mea? Dar unde-i casa mea?
A cincea: Nici poarta nu mai era aceeaşi. Noi nu avem aşa o poartă. Totuşi am deschis-o.
Prima: Şi am intrat în casă.
A doua: Mama parcă s-a schimbat. A îmbătrânit foarte mult. Nu ne-am îmbrăţişat, nu ne-am pupat, nu am plâns.
A treia: Am luat o fetiţă în braţe şi o sărutam ca pe fetiţa mea. Ea se zbătea şi răcnea. Mama ei s-a uitat urât la mine.
A cincea: Când văd vreun poliţist, mi se face frică şi încerc să mă ascund undeva.
Prima: Fratele meu a şezut 19 ani. Are legături mari în oraş. Dacă afla, îi ucidea pe toţi.
A patra: Taică-meu a spus “Nu vreau să ştiu de tine. Du-te de unde-ai venit”
A cincea: Mama a fost de acord să plec fiindcă aveam multe datorii.
Prima: Până a pleca în Macedonia lucram zi de zi la tutun. Seara mă culcam devreme ca să nu simt foamea.
A patra: Dacă fratele meu ar afla, m-ar îngropa de vie.
A treia: Nu le-am spus unde am fost. Le-am zis că am lucrat la Moscova.
A doua: Am încercat să-i povestesc despre Macedonia. Şi-a strâns pumnii şi m-a lovit.
Prima: Pe mama mea am mai văzut-o numai la înmormântarea ei.
A patra: Nici măcar soţul meu nu suportam să mă atingă.
A cincea: Tata a aflat totul. Nu a spus nimic. A tăcut.
A treia: Voiam s-o iau în braţe pe fiica mea, dar ea îmi spunea “Tu nu eşti mama mea. Tu nu eşti mama mea.”
A doua: Mama crede că am înnebunit.

A treia: În Macedonia am auzit că un soldat american s-a îndrăgostit într-o fată şi a vrut s-o cumpere cât i-a spus stăpânul. Atâta a vrut să dea. Pur şi simplu a zis că peste două-trei zile o să vină. Şi stăpânul în timpul ăsta, ca să facă rău, a luat-o şi-a vândut-o în altă parte. Dar el a găsit-o şi acolo şi a cumpărat-o şi de acolo. Fetele spun că ea s-a întors acasă.

Scena 17

A şasea: Am fost şi eu îndrăgostită de un albanez. Foarte mult m-a ajutat. M-a susţinut moral. El dintâi s-a îndrăgostit de mine. Dar eu nu-i atrăgeam atenţie. Ei, este-este, nu-i, nu-i. Şi venea în fiecare seară fix la aceeaşi oră. La 10 seara. Tot timpul era în bar la 10 seara la aceeaşi masă. Şi venea şi tot îmi spunea "Eu într-o bună zi o să te cumpăr de-aici". Da eu îi zic "Tu cumpără-mă, nu mă lua cu bombonele". Cu timpul am observat că îmi place şi mie foarte mult de el. Şi într-o seară s-a îmbătat şi-mi spune "Peste 3-4 zile vin şi te cumpăr" Eu zic "Nu cred. Pur şi simplu nu cred". El spune "Tu o să ai încredere când o să te vezi cumpărată". Şi-n timpul ăsta, de bucurie ce-aveam, aşa eram de fericită cnd am auzit vestea asta, că plec acasă, că mă cumpără, aşa de fericită eram, că am băut patru beri şi m-am îmbătat şi aşa dispoziţie mare aveam. Fetele spuneau că Doamne Fereşte ce făceam eu prin bar. Dansam pe masă. Şi strigam în gura mare. V-am spus că m-am îmbătat. M-am urcat pe masă. Dansam. Dădeam toate paharele jos. Ca după asta, când mi-a spus ce preţ trebuie să plătesc am înlemnit. Şi strigam în gura mare că mă cumpără şi mă duc la copii acasă. După asta, stăpânul nu m-o bătut nimic. Dar mi-a spus că dacă nu plătesc mai rău de mine. Albanezul ăsta care s-a îndrăgostit de mine şi eu de dânsul, o venit şi-o plătit paharele. Şi atunci picioarele mi-erau vinete. Dansam pe masă, şi-apoi coboram şi dansam pe scaune.

Eu în Albania am văzut pentru prima dată marea. Eu în Albania am văzut pentru prima dată marea. Eu în Albania am văzut pentru prima dată marea.